

ДАЛИ ЗНАЕТЕ...

ШТО ЗНАЧИ ПОИМОТ:

СТАРЧЕСТВО?

КАПСАНИС
Григоријат

Во православното монаштво е карактеристична појавата на Старец, на грчки Герон(да). Старецот е монах којшто со подвиг и пред сè по милоста Божја ја задобил моќта на духовно расудување и мудрост, и когашто другите - монасите или обичниот верен народ од светот - го прифаќаат како свој духовен водич и раководител. Може да биде свештеник (т.е. свештеномонах), но најчесто е обичен монах. За должноста на Старчеството нема специјално ракополагање или поставување, но кон ова дело Старецот е приведен со непосредно вдахновение на Светиот Дух. Старецот на конкретен и практичен начин преку Светиот Дух просира што е волјата Божја за секоја поединечна личност што доаѓа кај него за совет: таа просорливост е посебен дар или харизма. Најстар и најпрославен Старец на монасите е Свети Антониј. Првиот дел од својот живот, од својата осумнаесетта до педесет и петтата година, тој го поминал во повлеченост и молитвена осаменост, а потоа, и натаму живејќи во пустината, го оставил тој живот на строга одвоеност од луѓето и започнал да прима посетители. Околу него најпрво се собрале група негови ученици, а освен нив почнале да доаѓаат и голем број луѓе од светот заради поука, честопати и од многу оддалечени места. Бројот на оние што го посетувале Светиот Антониј бил толку голем, што, како што вели Свети Атанасиј, неговиот животописец, Свети Антониј станал лекар на целиот Египет. Овој Светител имал многу следбеници и кај сите нив се воочува истиот животен образец - да се повлечеш од луѓето, за да им се вратиш подоцна. Монахот, значи, најпрво мора да се повлече во тишината на осаменоста за да ја научи вистината за себе и за Бога. А потоа, по долготрајана и строга подготовка во осама, откако ќе ги прими даровите на расудување што се бараат од Старецот, може да ја отвори вратата од својата ќелија и да го пушти внатре светот од кој порано бегаше. (ОЛИВИЕ КЛЕМАН)

ОП
ТИН
СКИ
ТЕ

СТА
РЦИ

КОИ СЕ:

ИМИЊАТА НА БОГА?

Д
А
Л
И

З
Н
А
Е
Т
Е

Вистинското Божјо име во Стариот Завет е ЈАХВЕ. На еврејски се пишувало со согласките ЈХВХ, бидејќи во овој јазик немало самогласки. Меѓутоа, Евреите Му се обраќале на Бога со Адонај (Господ), од страв да не го изговараат Името Божјо напрасно, и затоа овој тетраграм (= четири букви), иако напишан, го изговарале поинаку.

За ‘Бог’ се употребувале и други имиња, коишто се повеќе својства отколку имиња, на пример: Господ, Семоќен, Севишен; тие имиња ги употребувале и другите народи за своите божества, на пример: Адонај (Господ), Ел, Елохим, Елоах, Шадај. Бог бил нарекуван и Господ Саваот (= Господар на војските). Инаку, ‘Елохим’ може да значи и повеќе богови (Судии 9, 13); но сепак, главно е ознака за еден Бог.

Најчестото име за Бог е Јахве; тоа е т.н. тетраграм, четири согласки во времето кога немало самогласки. Така е напишана целата Библија, и во неа Божјото Име е напишано ЈХВХ. Кога масореите во 9 век по Христа ги додале самогласките и ги одвоиле зборовите, кај ЈХВХ ставиле соодветни точки за вокалите, но не тие што му припаѓале на овој збор, бидејќи тој не смеел да се изговара, туку од другото име Божјо - Едонај, па така Евреинот наместо Јахве читал (изговарал) Адонај! Подоцна ова се заборавило и почнале да се читаат вокалите од другото име означени во ЈХВХ, па дошло до денешното (погрешно) читање Јехова. (БИБЛИСКИ РЕЧНИК)

ОРКА ХОЛДИНГ АД - Скопје

Скупи бб 1000 Скопје

**Централа: ++389 2 3099 500
++389 2 3099 799**

**Факс: ++389 2 3099 699
++389 2 3099 599**

www.orka.com.mk

ШТО Е:

ХЕРУВИМ (МНОЖИНА ОД ХЕРУВ)?

Духовни суштества, за првпат се спомнуваат во 1 Мој. 3, 24, кога се вели дека по изгонувањето на Адам и Ева од Рајот Бог поставил пред портите херувим со огнено оружје. Потоа се спомнуваат кога се зборува за уредувањето на скинијата во пустината (2 Мој. 25, 18 - 22), и при градењето на Соломоновиот храм (3 Цар. 6, 27; 8, 6 - 7; 2 Летописи 3, 10 - 13). Ликови на херувими се извезени на завесите од храмот (2 Мој. 26, 1), а подоцна се изрезбани на ѕидовите на храмот. По наредба на Соломон биле изработени два херувима, високи околу петнаесет стапки и со приближно иста ширина на крилјата. Уредувањето на скинијата се вршело по директна Божја заповед, па присутноста на херувимите укажува на тоа дека Бог е во непосредна близина (2 Мој. 25, 18 - 22; 1 Петар 1, 12). Во Давидовите псалми, а посебно кај Исаија (37, 16), Бог се претставува како седи на херувими. Мојсеј и Езекил зборуваат за нив како за ангели (Откр. 4, 6 - 9; 5, 11). (Библски речник)

Според учењето на Православната Црква херувимите се вбројуваат во деветте ангелски чинови:

ангели
архангели
сили
началства
власти
господства
престоли
херувими
и серафими.
(Св. Јован Дамаскин)

Д
А
Л
И

З
Н
А
Е
Т
Е

Подготовка
на
престолот

